

תת"ע (חיפה) 5225-01-24 - מדינת ישראל נ' אילנה דישי

תת"ע (חיפה) 5225-01-24 - מדינת ישראל נ' אילנה דישישלום חיפה

תת"ע (חיפה) 5225-01-24

מדינת ישראל

נגד

אילנה דישי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[08.03.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי לא התייצבה לדיון בשל טעות משרדית במשרדו של בא כוחה, בעקבותיה לא הוגשה בקשת דחיה לתיק. כמו כן טוענת כי בא כוחה היה חולה באותו היום ולכן נבצר ממנו להתייצב לדיון. עוד טוענת הנאשמת כי היא מעוניינת לנהל את משפטה ולהעלות טענותיה בפני בית המשפט.

המאשימה טוענת כי ייצוג בידי סניגור אינו פוטר את המשיבה מלהתייצב לדיון בעניינה. עוד טוענת כי טענה בדבר טעות משרדית אינה הוכרה בפסיקה כעילה מוצדקת לביטול פסק הדין.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

צודקת המשיבה בטענתה על שני נדבכיה. ראשית, הנאשמת ידעה על אודות תאריך הדיון הקבוע בעניינה, שכן בדיון מיום 15.5.24 ביקש בא כוחה דחיה והדיון נקבע ליום 05.02.25. אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמה, כדי לפטור את הנאשמת עצמה מחובתה להתייצב לדיון כדין (אף בפרוטוקול מיום 15.5.24 מצוין במפורש כי נוכחותה של הנאשמת חובה אחרת תישפט בהיעדרה). ר' לעניין זה עפ"ת 66594-03-24 ארתור

דילן (2.5.24) ממנו ניתן להקיש לענייננו:

"המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כן ר' עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):
"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 793, 803; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)."

שנית, באשר לטענתה של הנאשמת בדבר הטעות המשרדית, בפסיקה נקבע זה מכבר כי שגגה ושכחה אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)]. בנוסף, אינה ברורה לי טענתו של ב"כ הנאשמת לפיה היעדרותו נבעה בין היתר מכך שייפוי הכוח שהוצג במעמד הדיון מיום 15.5.24 לא עודכן בתיק, שכן הוא עצמו נכח בדיון בו נקבע המועד האמור, וממילא הוא אחראי באופן בלעדי על התייצבותו למועדים שנקבעו בנוכחותו.

לא זו בלבד, אישור המחלה שצירף בא כוח הנאשמת לבקשתו הוצא בדיעבד (ביום 11.2.25, כשבוע לאחר מועד הדיון); אינו מפורט דיו; אינו מצדיק היעדרות; ואף כתוב בו במפורש כי אינו בתוקף עבור מוסדות משפטיים. הנאשמת טוענת כי מעוניינת לנהל את משפטה ולהעלות טענותיה בפני בית המשפט, דהיינו כופרת באשמה. המדובר בטענה כללית אשר לגביה אין לי אלא לשוב ולהפנות לדבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21): החוזר על ההלכה הידועה:

"גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך. בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר תומכים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).
לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשמת ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. פסק הדין מיום 05.02.25 יותר על כנו.
זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' אדר תשפ"ה, 08 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.